

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2025, č. j.: MV-88009-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2025, č. j.: MV-88009-4/SO-2025, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 5. 2025, č. j.: OAM-5269-9/PP-2025, kterým bylo podle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zastaveno řízení ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že podal druhou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Pečuje o dceru, která je občankou ČR. V minulosti byl odsouzen za trestnou činnost. Žalovaná nesprávně aplikovala ust. § 169r odst. 1 písm. e) z.p.c. a odmítla přihlédnout k vlivu plynutí času na závěr o ohrožení veřejného pořádku. Není zřejmé, z čeho dovodila, že dosud nedošlo k uplynutí dostatečně dlouhé doby od podmíněného propuštění. V době vydání prvostupňového rozhodnutí o první žádosti uplynulo pouze tři čtvrtě roku, zatímco ke dni podání nyní projednávané žaloby již více než rok a půl, tj. téměř třetina stanovené zkušební doby. K omezení svobody pohybu a pobytu rodinného příslušníka občana EU je nutné prokázat skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobcova žádost měla být meritorně projednána.
3. Žalobce zdůraznil existenci právního nároku na vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8. 3. 2023, č. j.: 10 Azs 12/2023-67). Jeho rodinné vazby byly prokázány v předchozích řízeních. Žalovaná rovněž k žalobcově námitce neposoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život a na práva jeho manželky a dcer. Žalobce žije se svou rodinou v ČR již více než 30 let. Správní orgány mají povinnost v každém jednotlivém řízení samostatně posuzovat dopad na soukromý a rodinný život, nikoli přejímat závěry z jiného řízení, které od sebe dělila poměrně dlouhá doba, v jejímž průběhu došlo k prohloubení blízkých osobních vazeb.
4. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že zamítnutí žalobcovy první žádosti kvůli důvodnému nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, bylo potvrzeno v rámci soudního přezkumu. Žalobce nesdělil žádné nové skutečnosti ohledně vztahu k dospělé dceři. Rodinné vazby byly dostatečně posouzeny v předchozím řízení a žalobce ani netvrdil, že by došlo ke změnám. Plynutí času není samo o sobě novou skutečností. Žalobce se opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti, naposledy byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 9 let a po propuštění mu byla stanovena zkušební doba 5 let. Byla mu zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl dne 26. 10. 2023 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Dne 13. 11. 2023 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b z.p.c. Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 28. 6. 2024, č. j.: OAM-16206-32/PP-2023, jeho žádost zamítl podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c., neboť existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a stanovil lhůtu k vycestování. Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu,

kteřou zamítl Městský soud v Praze (rozsudek ze dne 27. 9. 2024, č. j.: 4 A 35/2024-59), jehož rozhodnutí potvrdil NSS (usnesení ze dne 15. 1. 2025, č. j.: 4 Azs 240/2024-59).

7. Dne 2. 4. 2025 žalobce podal druhou žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu. Jeho mladší dcera je občankou ČR.
8. Podle průvodního dopisu k žádosti z téhož dne žalobce žije v jedné domácnosti se svojí mladší dcerou, která studuje X. Podal novou žádost, protože plynutí času je novou skutečností a oslabuje závěr žalované, že jeho přítomnost na území ČR představuje ohrožení pro veřejný pořádek. Od propuštění z výkonu trestu uplynul již více než rok a půl, tj. téměř třetina stanovené zkušební doby.
9. Součástí správního spisu jsou výpisy z CIS o žalobci, jeho manželce a dcerách, rodný list a X. potvrzení o studiu mladší dcery i oznámení o zahájení správního řízení o žalobcově vyhoštění ze dne 16. 8. 2024, č. j.: KRPA-261473-7/ČJ-2024-000022/SV.
10. Prvostupňový orgán vydal usnesení ze dne 6. 5. 2025, č. j.: OAM-5269-9/PP-2025, kterým zastavil správní řízení o žádosti podle ust. § 169r odst. 1 písm. e) z.p.c. Podle odůvodnění žalobce podal opakovanou žádost o přechodný pobyt, aniž by uvedl jakékoli nové skutečnosti. Soudní přezkum rozhodnutí o první žádosti byl ukončen vydáním usnesení NSS ze dne 15. 1. 2025. Žalobce neprokázal, že již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Odůvodnění rozhodnutí o první žádosti bylo založeno na opakovaném porušování právních předpisů a nelegálním pobytu na území, nikoli na délce uplynulé zkušební doby. Žalobce se proti usnesení odvolal.
11. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1. 7. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ust. § 169r odst. 1 písm. e) z.p.c. *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.*
15. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná nesprávně odmítla přihlédnout k vlivu plynutí času a neodůvodnila svou úvahu, že doba od podmíněného propuštění je nedostatečná. Žalobce uplatnil shodnou námitku proti prvostupňovému rozhodnutí.
16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce v opakované žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti. Novou okolností není samo o sobě ani plynutí času. První žádost byla zamítnuta a přezkoumána správními soudy. Žalobce se opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti na území ČR, naposledy byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 9 let a po propuštění byla stanovena zkušební doba v délce 5 let. X. Byl mu zrušen trvalý pobyt

a stanovena lhůta pro vycestování v délce 30 dnů ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

17. Plynutí času samo o sobě nepředstavuje novou skutečnost, která by odůvodňovala nutnost meritorního posouzení opakované žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2024, č. j.: 5 Azs 240/2024-32, bod 19, a ze dne 22. 5. 2019, č. j.: 2 Azs 343/2018-38, bod 13, který se týkal ust. § 169 odst. 8 písm. e) z.p.c. ve znění účinném do 14. 8. 2017). Městský soud v Praze v obdobné věci dodal: „Nelze úspěšně argumentovat, že plynutí času bez dalšího má vždy za následek nutnost meritorního projednání žádosti. Přestože plynutí času z povahy věci může mít vliv na změnu poměrů, je na žadateli o vydání povolení k přechodnému pobytu, aby s plynutím času spojil určitou konkrétní skutečnost, která v mezidobí od posledního zamítavého (meritorního) rozhodnutí nastala a která tuto změnu okolností reprezentuje. Žalobce žádnou takovou skutečnost neuvedl“ (vizte rozsudek ze dne 2. 10. 2025, č. j.: 2 A 29/2025-46). I v projednávané věci žalobce svou námitku postavil výlučně na skutečnosti, že mezi podáním první a druhé žádosti uplynul určitý časový úsek, ale již nic dalšího nedoplnil.
18. Soud pro kontext dodává, že otázka posuzování existence důvodného nebezpečí kvůli v minulosti páchané trestné činnosti je komplexní a nelze ji omezovat pouze na dobu, která uběhla od propuštění z výkonu trestu. NSS v právní větě k rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j.: 2 Azs 285/2022-57, uvedl: „To, zda u osoby podmíněně propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se této osoby, zejména toho, jak dlouhá doba již uplynula od ukončení její trestné činnosti, jak dlouho již vedla prima facie nezávadný život ve zkušební době, jaký je její osobní vývoj a dostupné informace o jejím aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páchaní trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Chování dotyčné osoby je třeba hodnotit ke dni rozhodování správního orgánu a v perspektivě jejího budoucího chování; minulost dotyčné osoby je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o jejím současném a budoucím chování.“
19. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla ke správnému závěru, že toliko plynutí času není důvodem pro meritorní posouzení žádosti, a vhodně připomněla řadu relevantních faktorů, které je vždy nutné zvážit při úvahách o důvodném nebezpečí, že by mohl být závažným způsobem narušen veřejný pořádek, a to opakování trestné činnosti, její povahu, závažnost a motiv, délku trestu odnětí svobody, délku zkušební doby a den propuštění z výkonu trestu. Žalobce neuvedl žádné změny v osobním životě, které by byly důvodem pro meritorní přezkum, naopak žalobní námitku postavil pouze na skutečnosti uplynutí určitého časového úseku. Žalovaná postupovala správně a soud se s jejím závěrem ztotožňuje.
20. Žalobce dále namítl, že má právní nárok na vydání povolení k přechodnému pobytu. Upozornil na rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2023, č. j.: 10 Azs 12/2023-67, bod 39.
21. NSS v žalobcem zmíněném rozsudku odkázal na svůj rozsudek ze dne 3. 11. 2022, č. j.: 10 Azs 202/2022-42, bod 18, ve kterém se uvádí: „V nynějším případě správní orgány rozhodovaly o právním nároku stěžovatele. Splní-li totiž žadatel o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie podmínky zákonem stanovené, má na vydání pobytového oprávnění nárok. Znění § 87b zákona o pobytu cizinců, nejprve jmenuje náležitosti žádosti,

kerou musí žadatel předložit. Ministerstvo následně nemá volnou úvahu v tom, zda povolení udělí, či ne (§ 87b odst. 4 zní „ministerstvo vydá“). Důvody pro zamítnutí povolení k přechodnému pobytu v § 87e zákona o pobytu cizinců jsou stejně tak vymezeny taxativně (uzavřeně), ministerstvo je nemůže dle svého uvážení nijak rozšiřovat.“

22. Pokud žalobce splní podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu, správní orgány skutečně nemají možnost správního uvážení. Je však nutné upozornit na ust. § 87e odst. 1 písm. f) z.p.c., ve kterém se uvádí: „Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“ Žalobce se po první neúspěšné žádosti a po podání opakované žádosti dostal do režimu ust. § 169r odst. 1 písm. e) z.p.c., které stanoví: „Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.“ Žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, proto nesplnil podmínku pro meritorní přezkum. I v případě, že by žalovaná přistoupila k meritornímu rozhodnutí, nelze bez dalšího předpokládat pozitivní rozhodnutí ve věci, pokud by byl dán důvod pro postup podle ust. § 87e odst. 1 z.p.c. Námitka je proto nedůvodná.
23. Žalobce dále tvrdil, že žalovaná k jeho námitce neposoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život a na práva jeho manželky a dcer. V průvodním dopise k žádosti o povolení přechodného pobytu žalobce uvedl, že žije v jedné domácnosti se svou mladší dcerou, která studuje X., o kterou pečuje a je jí oporou.
24. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobce nedoložil a netvrdil ve vztahu k vazebním osobám, tedy k dospělé dceři, žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem předchozího řízení. První žádost nebyla zamítnuta z důvodu, že by nebyl rodinným příslušníkem občana ČR, a jeho rodinné vazby byly v předchozím řízení podrobně posouzeny. Poměry v žalobcově rodině nedoznaly žádných změn. Žalovaná rovněž odkázala na usnesení NSS ze dne 15. 1. 2025, č. j.: 4 Azs 240/2024-59, které se týkalo žalobcovy první žádosti. Žalovaná z usnesení citovala následující pasáž: „Městský soud se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků podrobně a přezkoumatelně zabýval v bodech 46 až 55 napadeného rozsudku v souladu s výše citovanou judikaturou. Vycházel přitom z rozhodnutí žalovaného, který považoval za podstatné okolnosti, že obě dcery stěžovatele jsou dospělé státní občanky České republiky. Mladší dcera bude nastupovat na vysokou školu, starší dcera již na vysoké škole studuje a plánuje se přestěhovat do zahraničí. Obě dcery si příležitostně přivydělávají na brigádách, a jsou schopné se od rodičů osamostatnit. Dcery tak nejsou na stěžovateli závislé. O dcery se případně může nadále starat jejich matka (manželka stěžovatele), která tak činila po celou dobu, po kterou byl stěžovatel ve vězení. Manželka stěžovatele má stále zaměstnání a již několik předchozích let byla schopná dcery finančně zajistit i bez přítomnosti stěžovatele. Ani manželka tak není na stěžovateli materiálně závislá. Osobní přítomnost stěžovatele na území České republiky tak není pro jeho rodinné příslušníky nezbytná. Nebyly shledány ani žádné překážky pro vycestování stěžovatele do země původu. Městský soud uzavřel, že ačkoliv zamítnutí žádosti stěžovatele o přechodný pobyt představuje zásah do rodinného a soukromého života, nelze jej považovat vzhledem k okolnostem za nepřiměřený. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu. V daném případě převážil zájem státu na ochraně veřejného pořádku a předcházení kriminality nad právem stěžovatele na nerušený rodinný a soukromý život. V této souvislosti je třeba dodat, že ze správního spisu neplyne, a stěžovatel to ani netvrdil, že by se stěžovatelova manželka a jejich dcery

na území České republiky bez přítomnosti stěžovatele ocitly ve zvlášť tíživé situaci. Dcery mohou na území nadále pobývat s matkou, a stěžovatel je může finančně podporovat ze země původu. Nic také nebrání tomu, aby dcery a manželka navštěvovaly stěžovatele v zemi původu, stejně jako stěžovatel může k jejich návštěvám na území využívat krátkodobého vízového pobytu.“

25. Soud si je vědom aktuálního judikturního vývoje. V právní větě k rozsudku NSS ze dne 7. 1. 2022, č. j.: 8 Azs 314/2019-39, se uvádí: „Při zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 15. 8. 2017, neposuzuje.“ NSS však vydal rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 11. 2025, č. j.: 8 Azs 99/2023-65, v jehož právní větě stanovil: „Správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí.“
26. Žalovaná se zabývala přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života zcela dostatečně a vypořádala se s žalobcovým tvrzením, že žije s mladší zletilou dcerou ve společné domácnosti, dcera studuje a žalobce o ni pečuje. Jedná se o stejnou situaci jako během správního řízení o první žádosti. Žalobce neuvedl žádnou novou okolnost, pro kterou by bylo nutné posoudit jeho situaci odlišně oproti předchozímu řízení. Správní orgány jsou skutečně s ohledem na nejnovější judikaturu NSS povinny posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, pokud rozhodují o zastavení řízení, žalovaná však takovému požadavku dostala. Vypořádala se s žalobcovými tvrzeními a dospěla ke správnému závěru, že od rozhodování o první žádosti nedošlo v rámci rodinných vztahů k žádným podstatným změnám. Žalobce ostatně ani v žalobě netvrdil, že by se žalovaná opomněla vyjádřit k nějaké nové skutečnosti. Citace z usnesení NSS ze dne 15. 1. 2025, č. j.: 4 Azs 240/2024-59, zahrnutá do napadeného rozhodnutí, byla zcela adekvátní. Námitka je nedůvodná.
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. ledna 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce